

στενῶν δρίων τῆς ίδιας ὑπάρξεως, διεγέρουσα τὴν πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως εὐαισθησίαν, ἐμπνέουσα ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν, καὶ τηροῦσα ἀκμοῖον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ παιδὸς τὸ αἰσθημα τῆς μεδ' ὅλου τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀδελφότητος. Ἐχὼ τὴν πεποίθησαν δὲ τὴν ήσυχία τῆς ψυχῆς, ἡ αὐτάρκεια καὶ ἡ φαιδρότης εἶναι ψυχικαὶ ίδιοτητες ἐπίκτητοι, δυνάμεναι καλλιστα διὰ τῆς ἀγωγῆς νὰ ἐμφυτευθῶσιν. Ὅστις ἀπὸ παιδικῆς ήλικίας ἔξωκειώθη πρὸς τὴν ίδεαν δὲ τὸ ίδιον ἀπομονὸν δὲν εἶναι τὸ ψύστον ὃν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, Ὅστις ἐδημιούργησεν ἔκυρην τὴν ίδαινα, ὡς ὕψιστον δὲ τῆς ὑπάρξεως του προορισμὸν ἀναγνωρίζει τὴν ἐνδελεχή τάσιν πρὸς τὰ ίδαινα ταῦτα, Ὅστις ἔμαθε εἰς πᾶ-

σαν περίστασιν νὰ δεσπόζῃ ἔκυρον, νὰ ἐνισχύῃ καὶ κραταιοῖ τὴν θέλησιν του πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ εὐγενοῦς, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦ, διστις πρὸς τούτους ηγεύρει νὰ διατηρῇ τὴν ὁρθὴν ισορροπίαν μεταξὺ ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως, δι τοιούτος δὲν γίνεται ποτὲ ὑποχονδριακός. Καὶ ἀν ποτὲ ἔξ οἰας δήποτε σωματικῆς παθήσεως διαταραχθῆ ἡ ψυχικὴ αὐτοῦ ἀρμονία καὶ ἀνακύψωσι πρὸ τῆς διανοίας του εἰκόνες ζωφεραί, διὰ τῆς στερεᾶς αὐτοῦ θελήσεως θὰ δυνηθῇ ν' ἀποσοβήσῃ αὐτὰς εὐκόλως καὶ νὰ κατανικήσῃ τὸν δαίμονα τῶν μελαγχολικῶν σκέψεων. Ως βοηθὸς καὶ προστάτης δρεῖται νὰ ξεταται παρὰ τῷ πλευρῷ αὐτοῦ φίλος πιστὸς καὶ εἰλικρινής, Ιατρὸς ἐπιεικής καὶ εὐαίσθητος.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Schiller Ο ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ ΚΑΘΗΜΕΝΟΣ ΝΕΟΣ.

'Σ τὴν πηγὴν παρεκάθητο νέος
Πλέκων στέφανον μὲν ποικίλα,
Καὶ τὸ βένια ἀρπάσαν τὰ δάνθη
Εἰς τὰ κύματα' αὐτοῦ ἀνεκάλια.
— Οὕτω βέσουν κ' ἐμοῦ αἱ ήμέραι
'Ως αὐτὴ ή πηγή, λέγ' δὲ νέος·
Οὕτω φθίνει κ' ἐμοῦ ή νεότης,
'Ως μαραίνονται τ' ἀνδην ταχέως.

Μή ἔρωτ' ἀδυμία τοσαύτη
'Σ τὴν ἀμυνὴν τῆς ζωῆς μου τί δέλει!
Πᾶν εὐφραίνεται τότε κ' ἐλπίζει,
'Οτε ἔστι γλυκὺ ἀνατέλλει.
Ἄλλ' οἱ τόσοι τῆς φύσεως φθόργοι,
Καῦθ' δὲν αὔτη ἐγέρεται χρόνον,
'Σ τῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη τὸν λύπην
Τὴν βαρεῖαν ἐγέρουσι μόνον!

(Μετάφρ.)

Καὶ τί πρές με πάνθ' ὅσα τὸ ἔστι
Τὸ καλόν μοι προσφέρει εἰς χαράν μου;
Μία μόν' εἰν' ἔκεινη 'ποῦ δέλλω,
Κ' εἰν' ἔγγυς μου καὶ πάντα μακράν μου!
Πλήρης πόδου τὰς χεῖρας ἔκτείνω
Πρὸς τὸ φίλαταν φάσμα μου τοῦτο . . .
Ἄχ! δὲν φθάνω αὐτό, καὶ δὲν πόδος
Μ' ἀπομένει ἀπλήρωτος οὗτος!

'Ελθὲ κάτω, ὥραία μου Χάρις,
Ἄφες νῦν τὸ λαμπρὸν μέγαρόν σου
'Ανθη, ὅσα τὸ ἔστι παράγει,
Θὲ νὰ στρέσω ἔγώ πρὸ ποδῶν σου.
'Άκου! τ' ἄλσος ηχεῖ ἐξ ἀσμάτων
Κ' ή πηγὴ κελαρύζει, φιλτάτη.
Διὰ δύο εὐτυχεῖς π' ἀγαπῶνται
Καὶ καλύβη ἀρκεῖ μικροτάτη!

N. K. ΣΠΑΘΗΣ.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ.

Τῇ 26. Ιανουαρίου 1878 προσωριμόθη τὸ ἀγγλικὸν πολεμικὸν σκάφος „Σείριος“ εἰς τινα κόλπον τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Αὐστραλίας. Ἔπ' αὐτοῦ εύρισκοντο πολλαὶ ἐκατοστύες καταδίκων, οὓς δὲ πλοιαρχος εἶχε τὴν ἐντολὴν ν' ἀποβιβάσῃ ἐπὶ τῆς ἀγρίας ἐκείνης παραλίας. Μετ' ὀλίγας ήμέρας παντελὴς λειψυδρία τὸν ἡνάγκασε νὰ μεταφέρῃ τοὺς καταδίκους ἐκείνους εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς ἀκτῆς δλίγα μόνον μίλια ἀπέχον τῆς θέσεως ταύτης, ὅπου μικρός τις ποταμὸς ἐκβάλλει εἰς εὐρὺν λιμένα. Ὁ λιμὴν ἐκεῖνος ἐπωνομάσθη λιμὴν Jackson καὶ ἡ ἐκ καταδίκων ἀποτελουμένη ἐκείνη ἀποικία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς πλουσίας Συδνέης, τῆς ἀρχαιοτάτης πόλεως τῆς Αὐστραλίας καὶ πρωτευούσης τῆς Νέας Ουαλίας. Σήμερον ἡ Συδνέη ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰς 300,000 κατοίκων, ἐνῷ ἄλλαι πόλεις, βραδύτερον ἰδρυθεῖσαι, ἔτυχον ἔτι μεγαλειτέρας ἀναπτύξεως, ὡς ἡ Μελβούρνη π. χ. ἡς οἱ κάτοικοι συμποσοῦνται σχεδὸν εἰς 400,000.

Ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἔξετασωμεν τὸν τρόπον, καὶ δὲν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας ἔλαβον τὰ πρῶτα σπέρματα αἱ μεγάλαι αὗται ἀποικίαι καὶ τὰς σχέσεις εἰς ἀς διατελοῦσιν αὗται πρὸς τὴν μητρόπολιν, δὲν ἔχομεν ἀλλο νὰ πράξωμεν, παρὰ νὰ ἀναδιφήσωμεν τὰς σελίδας τῆς Ἐλληνικῆς ἴστορίας καὶ μάλιστα κατὸ τὴν περίοδον ἐκείνην τοῦ προπατορικοῦ πολιτισμοῦ, ὅτε ἐλληνικὰ φῦλα κατελάμβανον δι' ἀπειραρίθμων

ἀποικιῶν καὶ αὐτὰς τὰς ἀπωτάτας γνωνίας τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Κατὰ τοὺς γρύνους ἐκείνους δὲ Ἐλλην ὅπου καὶ ἀν ἀπήγτα τὸν βάρβαρον :ατεδάμαζεν αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διπερ κατέκτα, ἔδρυς νέαν Κόρινθον, νέας Ἀθηνας οὐχὶ πόλεις δούλας τῆς μητροπόλεως, ἀλλ' ἐλευθέρας καὶ συμμάχους θυγατέρας. Τὸ ἐπιγειρηματικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Βρετανοῦ ἐκδηλοῦται ἀπαραλλάκτως διπως καὶ παρὰ τῷ ἀρχαίῳ Ἐλληνι, ἀποφέρει δὲ καὶ τοὺς αὐτοὺς καρπούς. Τοὺς ἀγρίους καὶ ἀπολιτίστους λαούς, τοὺς ἐμποδίζοντας τὴν πορείαν του, ἡ καθιστᾶ ἥθικῶς διούλους, ὡς τὰ 250 ἐκατομμύρια τῆς Ἰνδικῆς καὶ τοὺς Κάφρους τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, ἡ τοὺς καταστρέφει ἐντελῶς, ὡς τὰς ὄρδας τῶν Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Νιγρήτων τῆς Αὐστραλίας. Ὁ ἄγριος οὐδὲν γινώσκει περὶ διεθνοῦς δικαίου, δὲ λευκὸς ἀσμένως λησμονεῖ ἐν τοικύτη περιπτώσει τοὺς νόμους καὶ τὰς διαιτάξεις του. Ἀσπλαγχνως ἐξαφανίζονται ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς φυλαί, ὡς μόνον ἀμάρτημα ὑπῆρξεν ἐτὶ ἀνθίστανται μέχρι θανάτου κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Τὴν τακτικὴν δὲ ταύτην ἀκολουθοῦσιν, ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας, καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἀποικιακαὶ δυνάμεις. Ἄλλ' ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας διαφέρει μεγάλως κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀφίνει ἀκώλυτον τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος τοῦ λαοῦ. Αἱ ἀποκτηθεῖσαι γαῖαι, ἐξ ὡν δὲν διετανδρές ἐδιώξε-

τὸν ιθαγενῆ, δὲν ἔξαρτῶνται ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, ἀλλὰ καθίστανται ἄλλη Ἀγγλία, ισότιμος πρὸς τὴν μητρόπολιν, ἐλευθέρα ἑστατικῶς καὶ σύμμαχος αὐτῆς ἐν καιρῷ κινδύνου. Ἐκάστη τῶν πάντες ἀπεράντων ἀποικιῶν τῆς Αὐστραλίας, ὅπως καὶ ὁ Καναδᾶς καὶ αἱ λοιπαὶ μεγάλαι τῆς Ἀγγλίας ἀποικίαι, ἔχουσιν ἴδιαίτερον κοινοβούλιον καὶ ἴδιαίτερον μπουργεῖον. Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ ἄγγλου διοικητοῦ, τοῦ ὀνόματι μόνον ἀρχοντος ἑκάστης ἀποικίας, φέρει μᾶλλον μεσιτικόν, οὕτως εἰπεῖν, χαρακτήρα καὶ ἐκδηλοῦται κυρίως μόνον προκειμένου περὶ ἐμπορικῶν διαφορῶν πρὸς τὴν μητρόπολιν. Καὶ πραγματικῶς ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ὅλην αὐτῆς τὴν προσοχὴν στρέφει κυρίως ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν τῆς συμφερόντων ἐν ταῖς ἀποικίαις, διότι γνωρίζει ὅτι ἡ καρδία τοῦ

κράτους, ἡ Ἀγγλία, τότε μόνον δύναται νὰ ἐργασθῇ δραστηρίας, ἐὰν ἀκωλύτως ἐργάζωνται οἱ τὸ ζωόφορον αἷμα διοχετεύοντες ὄχετοι. Τοιωτές οὖσι τῆς αὐτονομίας καὶ αὐθυπαρξίας τῶν ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας (μεγαλειτέρας δηλαδὴ παρ' ὅσην ἀπαιτεῖ ἡ Ἰρλανδία), ἡ μητρόπολις δὲν δύναται ἐν πολιτικοῖς ζητήμασιν, ἀτιναὶ ἀμέσως ἀπτόνται τῶν συμφερόντων τῶν ἀποικιῶν, νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἴδιαν θέλησιν, ἀλλὰ μόνον μειλιχίως καὶ λίαν προσεκτικῶς νὰ ἐπέμβῃ ἐκν δὲν θέλῃ νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ἰδῃ τὰς ἐν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει θυγατέρας τῆς ἀκολουθούσας τὸ παράδειγμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἀρνουμένας αὐτῇ πᾶσαν ὑποταγὴν καὶ συμμαχίαν.

* * *

Σ Α Π Φ Ω.

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια.)

Ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ ἄλγους δὲν ἥδυνατο πλέον δὶς Πιττακὸς νὰ ἔξαπολούμησῃ καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὰ δάκρυά του, ἐν ὧ πάντες οἱ παριστάμενοι κατελήφθησαν ὑπὸ ἀρρήτου συγκινήσεως. Ἀφ' οὗ δὲ συνῆλθεν ὀλίγον δὶς Πιττακός, ἔξηκολούμησε πάλιν: „Ἄυτὰ τὰ κάμνει ἡ τάξις τῶν εὐπατριδῶν τῆς Μιτολήνης καὶ ὅχι μόνος δὲ Ἄλκαϊος! Καταδιώκουσι τὰς θυγατέρας μας, εἰς βάλλουσιν εἰς τὰς οἰκίας μας, διαφεύγουσι τὰς γυναικάς μας, συμποσιάζουσι καὶ εὐωχοῦνται φάλλοντες σάτυρικὰ ἄσματα κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀρχόντων του, σπαταλῶσι τὰ χρήματα, ὅταν τὰ ἔχωσι, καὶ ὅταν δὲν τὰ ἔχωσι τὰ δανείζονται παρὰ τοκογλύφων ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ. Περιφέρονται πλουσίως ἐνδεδυμένοι καὶ κεκαλλωπισμένοι καὶ ποδοπατοῦσι πάντα, ὅν τινα ἥθελον τύχει ἐργάζομενον! Περιφρονοῦσι τὴν ἐργασίαν, δι' ἣς πλουτεῖ δὲ λαός, καὶ προτιμῶσι τὴν ἀργίαν, δι' ἣς μοιάνουσι καὶ τοὺς οἰκίους τῶν πλουσιωτέρων μας πολιτῶν, καθιστῶντες αὐτοὺς μιμητάς των! „Αμα ὡς εὑρωσιν εἴνουν εὐκαιρίαν, ἔγειρουσι τὴν κεφαλήν των καὶ ἐλπίζουσι ν' ἀρπάσωσι τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν χειρῶν μας! Διὰ τοῦτο λέγω, ὡς ἄνδρες, νὰ διώξωμεν αὐτούς! Νὰ τοὺς διώξωμεν δύλους! Ἐγὼ τούλαχιστον πάραιτομαι τῆς θέσεώς μου καὶ ἐγκαταλείπω αἵριον τὴν πόλιν, ἐὰν δὲν παραδεχθῆτε τὴν πρότασίν μου!”

Ζωηρὰ ἐπιδοκιμασία ἐπέστεψε τοὺς λόγους τοῦ Πιττακοῦ, τὸν ὅποιον πάντες περιεκύλωσαν, σφίγγοντες μετὰ χαρᾶς καὶ συγκινήσεως τὴν χεῖρά του. Καὶ αὐτὸς δὲ Χοίριος μετεπεισθῆ καὶ ἐδήλωσεν, διὰ τῶρα συνεφώνει πληρέστατα πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Πιττακοῦ.

Μεθ' ὁ ἐγένετο σύσκεψις περὶ τῶν ἀναγκαίων μέτρων. Τὰ μέλη τῶν διαφόρων συντεχνιῶν καὶ οἱ κάτοικοι ἑκάστης συνοικίας ὥφειλον, ἀφ' οὗ μάθωσι κρυφίως πάντα ὅσα συνέβησαν καὶ ἀπεφασίσθησαν τὸ ἐσπέρας τοῦτο, νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν τελετὴν μὲν κεκρυμένα ὅπλα, ἐν ὧ δὲ Πιττακὸς ἀνέλαβε κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς πομπῆς πρὸς τὸ ιερόν τῆς θεᾶς νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐπιμέσεως.

“Οτε δὲ ὁργὰ πλέον ἀπεχωρίσθησαν οἱ ἄνδρες, ἔτρεξεν δὶς Πιττακὸς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Εὐδώρας, ὅπου μέχρι βαθείας νυκτὸς ἔμεινε πλησίον τῆς θρηνούσης μητρὸς παρὰ τὸ πτῶμα τῆς μνηστῆς του, καὶ ἤγρυπνησε θρηνῶν καὶ αὐτὸς καὶ ὁλοφυρόμενος. Μόλις δὲ ὅτε ἤρχισε ν' ἀνατέλλῃ ἡ ημέρα ἀφῆκεν ὡχρὸς καὶ τεθλιμμένος τὴν πένθιμον οἰκίαν.

Ἡ δρόσος τοῦ πρωῖνοῦ ἀέρος ἐνέχυσε νέαν ζωὴν εἰς τὴν καταπεπονημένην καρδίαν του καὶ ἐπανέφερεν αὐτὸν εἰς τὰ ζητήματα τῆς ημέρας, τὰ δόπια ἔφερον αὐτὸν εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐνθάσεως τοῦ ἐπικινδύνου σχεδίου, δι' οὗ ἐσκόπει ν' ἀφοπλίσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ ἀκινδύνους τοὺς ἀριστοκράτες τῆς πατρίδος του. Διότι δὲν ἥδυνατο νὰ τὸ ἀποκρύψῃ, διὰ τὸ τάξις αὐτῇ ἐπρεπε εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως νὰ πέσῃ μίαν φορὰν καὶ νὰ ἔξουδετερωμῇ, διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ καὶ εὔκολος ἡ ἐφαρμογὴ τῶν μεταρρυθμίσεών του. Τί ηθελεν δύμας γίνη, ἐὰν οἱ ἀνθρώποι οὕτως τὴν τελευταίαν στιγμὴν μετέβαλον τὰ σχέδιά των; Ἐὰν ἔρχοντο εἰρηνικοὶ καὶ ἀσπλοὶ εἰς τὴν ἑρτήν, δὲν θὰ ἐβλάπτετο τὸ πολιτικόν του κύρος καὶ γόντρον, ὡς ταράξαντος ἀσκόπως τὴν θείαν λατρείαν; Ἐὰν δὲ οἱ εὐγενεῖς ἐπετίθεντο ἐνώριτερον καὶ κατελάμβανον ἀνέτοιμους τοὺς πολίτας καὶ ἐνίκων αὐτούς, ὅπερ δὲν ἦτο ὁπαδήποτε πιθανόν, ἐπειδὴ πάντες εἶχον λάβει εἰδήσιν περὶ τῆς προδέσεως των, δὲν θὰ ἔχανε διὰ παντὸς τὴν ὑπόληψίν του καὶ δὲν θὰ κατεστρέψετο ὅλον τὸ ἀναμορφωτικόν του οἰκοδόμημα;

Τοιαῦτα διαλογίζομενος δὶς Πιττακὸς ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνά του ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπέτεινε τὴν ἔξης δέησιν:

„Ω Ζεῦ, πάτερ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, δὲ ἀγρυπνῶν ἐπὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δύμονοις καὶ προστατεύων τὴν πόλιν ταύτην, μὴ ἀνεχθῆς νὰ χυθῇ αἷμα πολιτῶν καὶ δός νὰ τελεσθῇ ἀκόπως τὸ ἔργον, δι' οὗ σκοποῦμεν νὰ παράσχωμεν εὐημερίαν καὶ εἰρήνην εἰς τὴν πολυπάθητην καὶ στενάζουσαν πατρίδα μας!“

X.

Τὴν αὐτὴν ημέραν, καθ' ἣν ἡ Σαπφώ εἶχε τὸ τελεταῖον ἐπισκεφθῆ τὴν Ἡριναν, μετὰ τὸ πέρας τοῦ μαθήματος ἐν τῷ „Θαλάμῳ τῶν Μουσῶν“ εἰσῆλθεν αἰφνίς ἡ ἀπιστήσασα μαδητρία Γύριννα καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς ποιητρίας, διὰ τὸ τῆς ημέρας δέησιν: Ἐλαβε τὴν Σαπφώ ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ τῇ εἰπε θλιβερῶς:

— Γνωρίζεις, Σαπφώ, διὰ μέσην τῆς θρηνούσης καὶ ὅλη σου ἡ οἰκογένεια;

— Πῶς; — ἀνέκραξεν ἐμβρόντητος ἡ Σαπφώ — μ' ἐκ-